

Ubojice mekog srca

Matković, Petra

Undergraduate thesis / Završni rad

2021

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:250111>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-10-04**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Petra Matković

Završni rad „Ubojice mekog srca”

Grafički odsjek

Akademija likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu

ak. god. 2020./2021.

Jedan od prvih medija koje sam konzumirala kao malena su bili američki i japanski animirani crtici. Gledajući ih, počela sam shvaćati anatomiju ljudskog tijela i ljudske proporcije te sam sama počela crtati svoje ženske likove, super junakinje i zlikovce. To je bio početak mojeg ulaza u likovni svijet i želja za savršenom akademskom figuracijom. Jer crtici, karikature su za djecu a akt je za odrasle?

Ubojice mekih srca je serija radova koju sam započela na četvrtoj godini grafičkog odsjeka kod mentora Roberta Šimraka, kao nekakav otpor protiv ustanovljenog i nepisanog standarda, ili trenda, tematike i izgleda likovnih radova kod studenata. Kroz studiranje sam shvatila da se određeni radovi više bodre kod većine profesora, poput apstrakcije, dok se drugi radovi kao figuracija, znaju manje cijiniti.

Te akademske godine sam odlučila odstupiti od pritiska koji sam stavljala na sebe zbog navedenih iskustva i počela raditi *što god hoću*; vratila sam se na temu karikatura, stripova i originalnih likova koje sam oduvijek crtala, stvarala dinamiku poze i kreirala zanimljive draperije i tekstile. No, postoji još jedan bitan motiv koji sam stavljala u radove, a to je nagost. Što idemo u kasne dvadesete to više raspoznavamo svijet a i sami sebe. Taj period i ujedno motiv, je moj naglasak na feminizam i osobnu samouvjerenost u sebe i u svoju ženstvenost. Skoro pa svaka žena prođe, ili trenutno prolazi, kroz razdoblje odbacivanja ženstvenosti, najčešće u adolescenciji. Zbog ugrađenog seksizma u ljudima teško je slaviti jednu ženu kao biće bez da ponizimo drugu. Shvatila sam da bi se žene trebale slaviti u njihovoj potpunosti, i uzet pogrdne stereotipe i slaviti ih u jednu ruku.

Dakle, figure koje sam slikala su bili ženski likovi, često s raznom artiljerijom i jako provokativne naravi (izraženi ženski atributi i sexipil). Paletu boja sam namjerno uzela kao žarku i kričavu da kontrastiram samu sebe godinu dana prije, tamnu, crnu i monotonu. Primarna boja koju sam koristila je bila roza s varijacijama u tonovima, često boja breskve ili magenta. Nakon roze se spektar širio od plave do zelene. Stavljala sam jake konturne linije na likove da bi se bolje naglasili određeni dijelovi i kompozicija ili sama figura kao centar slike. Pozadine su pretežito apstraktna kompozicija blokova, poteza kistova, što zadržava moju prošlost i iskustvo studiranja koje sam napomenula na početku teksta. Dotične radove sam slikala akrilnim bojama i temperama a detalji slika kao i pokoji obrubi su bili rađeni posca markerima.

Jer crtici, karikature su za djecu a akt je za odrasle?

Zanimljivo mi je gledati natrag na sebe i svoj stav oko umjetnosti, jako cinično. Smatram da bi više mladih umjetnika u hrvatskoj trebalo izaći iz svoje komforate i eksperimentirati s bojama. Zbog navedenog nepisanog standarda, imam mišljenje da ljudi samo prate neki eurocentrični standard gdje konceptualnost prevladava. Po mom mišljenju umjetničko djelo bi trebalo obuhvaćati i koncept, ideju i vizualnu reprezentaciju. Ipak smo mi ljudi vizualna bića.

